

MINÄ RAKASTAN

"Lapset opettavat suvaitsevaisuutta"**En voi kuvitella sellaista hirmutekoa, johon en olisi lapseni puolesta valmis, kirjoittaa Jussi Halla-aho.**

Julkaistu: 21.3.2010

JUSSI HALLA-AHO

SAMI KERO HS

En ole kovin omaperäinen ihminen. Jos on puhuttava rakastamisesta, puhun lapsistani. Kolme lastani ovat opettaneet minulle paljon rakkaudesta, ihmisistä ja maailmasta.

Eräs näistä asioista on ajan riittävyden suhteellisuus. Kolme lasta vievät kaiken ajan, mutta muistaakseni aikaa ei tuntunut olevan sen enempää silloinkaan, kun lapsia oli kaksi, yksi tai ei yhtäkään. Ihminen ei siis luultavasti pysty juuri vaikuttamaan käytettävissään olevan ajan määrään, ainoastaan siihen, millä hän sen täyttää.

Haluaisin sanoa terveisiä niille, jotka lykkäävät lasten hankkimista siksi, että juuri nykyisessä elämäntilanteessa niille ei ole aikaa. Ei aikaa tule koskaan olemaan yhtään enempää, ja toisaalta lapset tekevät itselleen tilaa mihin elämäntilanteeseen hyvänsä.

Lapset opettavat suvaitsevaisuutta niin omaa itseä kuin muitakin ihmisiä kohtaan. Tuoreilla vanhemmilla on usein vakaa käsitys siitä, miten he aikovat lapsensa kasvattaa. Varsinkaan he eivät aio toistaa omien vanhempiensa tekemiä virheitä. Sitten he huomaavat uskollisesti toistavansa niitä. Lopulta he antavat sen itselleen anteeksi. Sillä täydellinen vanhemmuus on paitsi mahdotonta myös tarpeetonta.

Lapset opettavat vanhemmilleen, mitä on absoluuttinen, reunaehdoton rakkaus. En usko, että sellaista rakkautta esiintyy missään muussa suhteessa.

Väinö Linnan *Täällä Pohjantähden alla* -romaanissa Janne Kivivuori puhui teloitettujen punaisten joukkohaudalla: "Emme voi vaatia äitiä kiroamaan poikaansa sen vuoksi, että hän on ryhtynyt kapinaan, sillä hänen tunteensa on voimakkaampi kuin yhteiskunta ja sen lait."

Myyrmannin, Jokelan ja Kauhajoen tragedioiden jälkitunnelmissa toimittajat ja tavalliset kansalaisetkin kävivät murhaajien vanhempien kimppuun ja vaativat näiltä "poikansa kiroamista". Se, että vanhemmat eivät sanoutuneet irti lapsistaan, tulkittiin joillakin tahoilla näiden tekojen puolusteluksi, mistä tietenkään ei ollut kysymys.

Aivan kuten en voi kuvitella sellaista hirmutekoa, johon en olisi lasteni puolesta epäroimättä valmis, en myöskään voi kuvitella sellaista kauheutta, johon syyllistymällä lapseni lakkaisivat olemasta lapsiani.

En tiedä, voiko elämällä olla joitakin muitakin tarkoituksia, mutta lapset ainakin tarjoavat sellaisen. Tärkein, oikeastaan ainoa tärkeä, tehtäväni on olla heille niin hyvä vanhempi kuin osaan, koska se, millaisen lapsuuden heille annan, jättää jälkensä heidän loppuelämänsä ja heidän lastensa elämään. Millään muulla, mitä teen tai jätän tekemättä, ei ole samanlaisia, hamaan tulevaisuuteen ulottuvia vaikutuksia.

Lapset kertovat minulle paikkani maailmankaikkeudessa. Olen yksi lenkki loputtomassa ketjussa, joka tulee jostakin aikojen alkuhämäristä. Olen samaan aikaan äärettömän pieni ja äärettömän tärkeä. Jos olisin valinnut toisin, kymmenien, satojen ja tuhansien sukupolvien ketju olisi katkennut minuun. Olisiko minulla ollut oikeutta siihen? Onko kenelläkään?

Helsingin Sanomat
hs.online@hs.fi
